

Marcel Hensema:

‘De stamhouder greep me meteen aan’

Acteur Marcel Hensema speelt in De stamhouder, een historische televisiedramaserie. De rol past goed bij hoe hij in zijn werk staat: altijd op zoek naar de nuance.

TEKST: BRAM DE GRAAF BEELD: INEKE OOSTVEEN

De laaghangende zon schijnt over het IJ. Marcel Hensema (52) geniet aan de ontbijttafel van het uitzicht, dagblad Trouw en de iPad – voor de digitale editie van Dagblad van het Noorden – naast hem. “Er is zo veel ellende in de wereld, we leven in een ongevoelbaar verwarrende tijd”, zegt hij. “En dan is er opnieuw gedoe in Groningen met het versterken van de huizen als gevolg van de voortdurende aardbevingen.”

Geldt voor die betrokkenheid: je kunt de man wel uit Groningen halen, maar Groningen niet uit de man?

“Zoiets, hè. Ik woon in Amsterdam, maar heb tegenwoordig ook een huisje daar. Het staat in een van de vier dorpen die als eerste zouden worden versterkt op dorpsniveau. En nu is er weer vertraging. Toen bij de aanleg van de Noord-Zuid-metrolijn in Amsterdam in één huis scheuren ontstonden, was de wereld te klein. Maar nu? Ik spreek dagelijks gedupeerde Groningers die op allerlei manieren worden tegengewerkt, echt bij de beesten af. Dat emotioneert mij.”

*'Het is mooi om voelbaar te maken hoe
iemand tot zijn daden komt'*

◀ Wat heeft je Groningse jeugd je gebracht?

“Het was fantastisch. Altijd buitenspelen, ruimte. Mijn ouders hadden een kroeg, er was veel gezelligheid. Ik vind het fijn om mijn leven deels in die provincie door te brengen, en deels in Amsterdam. Ik sta met het ene been in de grachtengordel, met het andere op het Groningse platteland. Groningen is voor mij rust en beide voeten op de grond. En Amsterdam reuring, culturele uitstapjes en gekkigheid. Al staan de drukte en de gejaagdheid daar me ook wel eens tegen. Ik begrijp wat er in het noorden leeft én in de Randstad. In Groningen is een terecht wantrouwen gegroeid tegenover die Randstad, de politiek en het bedrijfsleven. Dat moet snel worden hersteld, anders gaat het mis en grijpen mensen naar andere middelen.”

Wat ambieerde de jonge Marcel?

“Ik heb altijd mensen willen vermaken en een leuke tijd willen bezorgen. Dat begon met zingen in de zaak van mijn ouders. Eigenlijk is dat wat ik nog steeds wil. Enerzijds doe ik veel televisiewerk, anderzijds heb ik mijn solovoorstellingen waarmee ik probeer de mensen aan het lachen te maken en hun leven wat te verzachten. Ik geloof er heilig in dat alles ermee begint door het op je eigen vierkante meter een beetje goed te doen. Mijn voorstellingen zijn niet erg politiek geladen, maar ik snijd wel onderwerpen aan. Al ga ik er niet met gestrekt been in.”

Is dat iets Gronings?

“Dat heeft niets met Groningen te maken, dat is mijn aard. Het gaat in interviews vaak over mijn Groningse afkomst, nu weer. Als ze in een talkshow een Groninger nodig hebben, bellen ze mij. Ik moet steeds mijn Groningse verhaal vertellen als het niet over een film of televisieserie gaat. Vind ik stom. Hou eens op met dat Groningen, ik ben gewoon een Nederlander.”

Excuus. We zitten hier wél vanwege een

PASPOORT

Naam: Marcel Hensema

Geboren: 16 april 1970 in Winschoten

Privé: Getrouwd en woonachtig in Amsterdam. Twee volwassen kinderen

Opleiding: Afgestudeerd aan Toneelacademie Maastricht (1995)

Carrière: Speelde in 1995 zijn eerste tv-rol in *Pleidooi*, daarna volgden tientallen rollen in speelfilms (onder meer *Karakter* en *Sonny Boy*). Werd vooral bekend met de televisieseries *Hollands Hoop* en *Penoza*. Was in het theater te zien, zoals in *De verleiders* en met solo-drieluik *Mijn Ede*, *Mijn Tweede* en *Mijn Vrede*. Won een Gouden Kalf voor zijn rollen in *Wild Romance* (2007) en *Knielen op een bed violen* (2016).

televisieserie: De stamhouder, naar de kroniek van Alexander Münnighoff. Daarin speel je de rol van zijn oudere vader, die tijdens de Tweede Wereldoorlog bij de SS zat. Kende je het boek?

“Nee, ik ben het meteen gaan lezen toen

ik werd gevraagd. Een ongelofelijk verhaal dat je vanaf het begin af aan grijpt. Ik heb het in één ruk uitgelezen.”

Wat maakt voor jou zo'n rol interessant?

“Het is heel makkelijk om zo iemand te veroordelen. Maar ik vind het altijd mooi om voelbaar te maken hoe zo'n man tot zijn daden komt. Vaak zit daar een veel genuanceerder verhaal achter, ook hier. Waarom maakt iemand een bepaalde keuze? Als acteur ben je een beetje de advocaat van het personage. Dat is elke keer weer een uitdaging. Je kunt deze Münnighoff zien als de klassieke slechterik, maar in mijn ogen is hij ook slachtoffer van zijn tijd en de omstandigheden.”

Je hebt tientallen theater-, tv- en filmrollen gespeeld: wat is nu de ultieme Marcel Hensema-rol?

“Deze in *De stamhouder* is er zeker een. Ik vind rollen waarbij humor en gevaar dicht bij elkaar liggen altijd leuk. De lach en de traan. Je hebt periodes in je leven dat je wordt getypecast. Een tijd lang was ik de slechterik, ook werd ik een periode veel gecast als homoseksueel. Het zijn wel vaak serieuzere rollen. Maar ik heb ook een andere kant. Ik ben nu een comedy aan het opnemen met Diederik Ebbinge. Eigenlijk vind ik niks leuker dan dat, het is ook wat ik in het theater doe.”

Zo te horen kom je weer om in het werk?

“Ik heb niets te klagen. Ik begin dit voorjaar aan een nieuwe speelfilm, ik heb net een kerstvoorstelling gedaan. Het werk komt in golven, weet ik nu. Er waren periodes dat ik niets hoorde en dacht: ik lig eruit. En dan ging het weer lopen. In mijn 25-jarige carrière is dat altijd zo gegaan.”

Toch leidde een gebrek aan werk een aantal jaren geleden tot een midlife-crisis. Wat heb je daardoor over jezelf geleerd?

“Ik ben het werk minder belangrijk gaan vinden. Ik heb nog wel ambities, maar 'het

“Tegenwoordig heb ik veel meer rust en oog voor de ander”

moeten’ is er wat vanaf. Ik kan veel meer genieten van het gewone leven. Ik zoek vaker vrienden op, ben lekker in de tuin aan het klooien en aan het wandelen in de natuur. Die heb ik echt ontdekt.”

Ben je een leukere man, vader en collega geworden?

“Zeker. Er is meer rust en oog voor de ander. Veel acteurs zijn erg met zichzelf bezig en ik was dat ook. Dat is echt veranderd en maakt het leven leuker.”

Gun je iedereen zo’n midlifecrisis?

“Haha. Voor mij was het een omslagpunt, dus: ja!”

Zijn je drijfveren veranderd?

“Ook dat. Vroeger zei ik veel vaker ja op een rol. Ik heb nu geen zin meer om sommige dingen te spelen. Ik liet me voorheen soms ompraten om een rol toch te doen. Als ik die te eenvoudig vond, liet ik me verleiden omdat ze zeiden dat ik er juist meer diepgang aan kon geven. En dan zag ik het terug en was dat totaal niet zo. Of ik deed een klein rolletje omdat ik de regisseur goed kende. En vervolgens dachten mensen dat ik alleen maar goed was voor kleinere rollen. Dus dat doe ik allemaal niet meer. Ik wil echt vlees te spelen hebben.”

Wat ontbreekt er nog op je enorme cv?

“Eigenlijk niets. Ik wil doorgaan met goeie producties maken. Er is alleen zo veel aan de hand in de wereld, dat ik wel vind dat ik in mijn soloshows iets politieker mag worden. Ik moet daarin wat vaker mijn eigen mening verkondigen.”

Met andere woorden: je mag er nu best met een gestrekt been in van jezelf?

“Ik heb nog geen idee hoe ik dat ga doen. Ik zou zeggen: kom allemaal maar kijken naar een van mijn volgende theateervoorstellingen.”

**De stamhouder | zondag | 21.25
AVROTROS | NPO 1**